

Американцима није први пут да на брзину пакују кофере и главом без обзира беже кући. Притом остављају хаос за собом који исходи хиљадама мртвих. То није случај окупације која се завршава победом домаћих снага и одласком окупатора. То је много гори случај пројекта „градње државе“ (*building the state*), штавише „демократске државе“, искључиво са домаћим корумптивним људским материјалом са којим постмодерни окупатор лако налази заједнички језик. После бежаније цивилизатора, ступа осветничко насиље оружаног победника усмерено на широк и неодређен круг сумњивих који су се снашли у новом окружењу западних тзв. вредности. Зло није статичко, већ стално напредује. Постаје тема за себе, без питања о његовом корену.

Извештаји кажу да се у Авганистану све догодило за две недеље – од пада првог села до пада Кабула. За тако кратко време оде хиљаду милијарди долара уложених у пројекат вестернизације једне традиционалне муслиманске државе. Изворно оправдање је било – борба против светског тероризма који је свој центар имао у Авганистану. А онда следе Ирак, Сирија, Либија и Јемен. Ни Садам, ни Асад, ни Гадафи нису имали везе са Бин Ладеном, ни са Ал каидом, муџахединима или Исламском државом. Напротив, ако су ове терористичке организације улазиле на просторе ових држава (случај Ирака и Сирије), оне су водили борбу против њих. У Сирији је опозициони Нусра фронт, директно финансиран од америчке владе, деловао заједно са тзв. Исламском државом против режима. Та творевина наша је просторно уточиште у Ираку тек пошто је Садам Хусеин био обешен.

